

Čís. 15758.

Je-li trvalé pracovní místo zaměstnancovo jinde než v bydlíšti nebo sídle firmy zaměstnavatele, jest potvrzení o zaměstnání (vysvědčení) vydati zaměstnanci v místě, kde skončil jeho pracovní poměr.

Zaměstnavatel ocitá se v prodlení s vydáním vysvědčení zaměstnanci skončením služebního poměru, ať jde o služební poměr podle zák. č. 154/1934 Sb. z. a n., nebo podle zák. č. 20/1910 ř. z., nebo podle § 1163 obč. zák. okamžikem, kdy zaměstnanec požádal o vysvědčení.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1937, Rv II 1011/36.)

Žalobce přednesl, že byl zaměstnán u žalované v B. Dne 3. července 1935 ho žalovaná bezdůvodně a bez výpovědi propustila, a ač ihned žádal potvrzení o zaměstnání v místě, kde byl zaměstnán, a neobdržev je, žádal o ně opětně u žalované v jejím sídle v Z., nebylo mu ani pak vydáno. Tím mu byla způsobena škoda v zažalované částce, neboť mohl obdržeti výhodné zaměstnání, jež neobdržel jen proto, že nemohl se prokázati vysvědčením o svém dosavadním zaměstnání. Proti žalobě namítla žalovaná, že žalobce, jenž byl propuštěn ze služeb žalované dne 3. července 1935, žádal lístkem ze dne 8. července 1935 o zaslání vysvědčení. Vysvědčení odpovídající stavu věci a pravdě bylo žalobci zasláno dne 10. července 1935. Vzhledem k tomu, že žalovaná byla podle zákona povinna žalobci vysvědčení pouze vydati, bylo mu zasláno na jeho nebezpečí a žalovaná tím svoji, zákonem jí uloženou, povinnost splnila. Žalovaná nabízela žalobci vysvědčení též ve sporu Cpr . . . , ale on je nepřijal. Žalobci však, i kdyby byl vysvědčení nedostal, ve skutečnosti žádná škoda nevzešla, poněvadž hned po svém propuštění se osamostatnil. N i ž š í s o u d y zamítly žalobu.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Jak podle § 44 zákona č. 154/1934 Sb. z. a n., tak i podle § 39 zákona č. 20/1910 ř. z. a podle § 1163 obč. zák. jest zaměstnavatel povinen vydati zaměstnanci při skončení pracovního (služebního) poměru potvrzení o zaměstnání (vysvědčení). Z těchto zákonných ustanovení vyplývá, že zaměstnanec si musí potvrzení o zaměstnání (vysvědčení) u zaměstnavatele vyzvednouti. Z dotčených zákonných ustanovení však také plyne, že zaměstnavatel musí potvrzení o zaměstnání (vysvědčení) připravit, aby si je zaměstnanec při skončení pracovního poměru mohl vyzvednouti, že tudíž potvrzení o zaměstnání (vysvědčení) má býti zaměstnanci vydáno na tom místě, kde se skončil jeho pracovní (služební) poměr, neboť ze slov »při skončení pracovního poměru« (služebního poměru) nutno usuzovati, že zaměstnanec, konče své zaměstnání na určitém místě a odcházejce ze zaměstnání, má zároveň

obdržeti potvrzení o zaměstnání (vysvědčení), čímž mu má být umožněno, aby si ihned po vystoupení ze zaměstnání mohl hledati zaměstnání nové, maje již potvrzení o zaměstnání od dřívějšího zaměstnavatele. V tomto svém zájmu byl by zaměstnanec poškozen, kdyby o místě vydání potvrzení o zaměstnání (vysvědčení) rozhodovalo sídlo závodu zaměstnavatelova, kde jest soustředěna správa celého podniku, tvořícího souhrn jednotlivých, na různých místech zřízených závodů vedlejších, u něhož byl zaměstnanec zaměstnán. Poněvadž jest nesporné, že žalobce byl zaměstnán u žalované firmy v B., byla žalovaná firma povinna vydati žalobci potvrzení o zaměstnání (vysvědčení) v B. Zaslání potvrzení o zaměstnání (vysvědčení) dělo se tudíž na nebezpečí žalované firmy, i když žalobce, neobdržev vysvědčení v B. při skončení svého zaměstnání, žádal o jeho zaslání na svou adresu v B., neboť tato jeho žádost se po tvrzeném jím odmítnutí jeho původní žádosti o vydání potvrzení o zaměstnání jeví jako popohánění žalované firmy k splnění její povinnosti zaměstnavatelské a nikoli jako nový návrh žalobcův na zaslání potvrzení o zaměstnání způsobem jím samým zvoleným, tedy na jeho nebezpečí. Nelze na to usuzovati ani z udání adresy žalobcovy v B., ježto nejse již ve službách žalované firmy, byl oprávněn jí oznámiti, kde se zdržuje a kde jest ochoten potvrzení o zaměstnání přijmouti, když mu je sama nevydala v místě propuštění. Odvolací soud proto neprávem usoudil, že se žalovaná firma neoctla v prodlení s vydáním potvrzení o zaměstnání (vysvědčení) již proto, že je odeslala na adresu žalobcem samým určenou. Nutno však dále uvážiti, od kterého okamžiku byla žalovaná firma v prodlení, nevyhověla-li své zákonem jí uložené povinnosti k vydání potvrzení o zaměstnání. Poněvadž žalovaná firma ani ne tvrdila, že jí nebylo možno, aby připravila potvrzení o zaměstnání (vysvědčení) pro okamžik propuštění žalobce ze svých služeb, nastalo by prodlení na její straně skončením pracovního poměru, tudíž dnem 3. července 1935, kdyby pracovní poměr žalobcův bylo posuzovati podle zákona č. 154/1934 Sb. z. a n., podle kterého není třeba, aby zaměstnanec žádal o vydání potvrzení o zaměstnání (vysvědčení) (§ 44 zákona č. 154/1934 Sb. z. a n.), maje jen povinnost vyzvednouti si je. O této otázce nelze spolehlivě rozhodnouti, ježto nebylo zjištěno, jaké služby konal žalobce u žalované firmy, neboť žalobce tvrdil, že konal vyšší služby, kdežto žalovaná firma namítala, že mu podle pravdy potvrdila, že u ní byl zaměstnán jako obuvník. Dále nelze z dosavadních zjištění seznati, zda žalobce přerušil pracovní poměr u žalované firmy, jak jest to zřejmé z potvrzení ze dne 10. července 1935 co do pravosti žalobcem popřeného, v době mezi 7. listopadem 1931 a 6. dubnem 1932, neboť ustanovení zákona č. 154/1934 Sb. z. a n., nabyvšího účinnosti dnem 19. srpna 1934, nevztahovala by se vůbec na pracovní poměr žalobcův u žalované firmy, skončivší se dnem 7. listopadu 1931, a vydání vysvědčení o práci žalobcově do tohoto dne bylo by posuzovati buďto podle § 39 zákona č. 20/1910 ř. z., nebo podle § 1163 obč. zák., kteréžto ustanovení by platilo pro posouzení nároku žalobcova na náhradu škody, kdyby bylo zjištěno, že byl u žalované firmy zaměstnán jako obuvník

po celou dobu. Tato zákonná ustanovení vyžadují od zaměstnance, aby žádal o vydání vysvědčení o své práci, takže prodlení zaměstnavatelovo s vydáním pracovního vysvědčení nastane až po žádosti zaměstnancově o vydání tohoto vysvědčení. Byla by tudíž žalovaná firma v prodlení s vydáním pracovního vysvědčení až po té, co žalobce požádal o jeho vydání, a toto její prodlení by trvalo tak dlouho, dokud žalovaná firma nenabídla žalobci nové potvrzení o zaměstnání (vysvědčení), což žalovaná firma tvrdila, o čemž však odvolací soud neučinil zjištění. Odvolací soud, posoudiv věc s nesprávného právního hlediska neučinil potřebných zjištění a věc není zralá k rozhodnutí (§ 35, druhý odstavec, zákona č. 131/1931 Sb. z. a n.). Kdyby odvolací soud po novém projednání věci dospěl k závěru, že žalovaná firma byla v prodlení s vydáním potvrzení o zaměstnání (vysvědčení), bylo by zjistiti skutkový podklad pro řešení otázky, zda žalobci vznikla z prodlení žalované firmy nějaká škoda a zda byla vůbec v nějaké příčinné souvislosti s tím, že mu nebylo vydáno potvrzení o zaměstnání (vysvědčení) za období jeho práce do 7. listopadu 1931, nebo že mu bylo vydáno opožděně.

Čís. 15759.

Předpokladem § 67 vyr. ř. není, aby věřitel uvedl v upomínce správnou výši dlužné splátky; náleží dlužníku, aby si vypočetl, kolik činí vyrovnací kvota a kolik z ní připadá na jednotlivé splátky a by tuto splátku věřiteli zaplatil v dodatečné lhůtě. Trvá-li na nesprávném výpočtu, ač se mohl přesvědčiti o omylu a nezaplatí-li přesnou výši splátky, má i nepatrný nedoplatek v zápětí oživnutí pohledávky a nejde o omluvitelný omyl.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1937, Rv II 1026/36.)

Žalobce se domáhá podle § 35 ex. ř. výroku, že exekuce proti němu vedená žalovaným jest nepřípustná, a žalobu odůvodňuje tím, že vymáhaná pohledávka, již se týká vyrovnání zahájené o jeho jmění, byla (její vyrovnací kvota) zaplacená podle obsahu vyrovnání ve splátkách. P r v ý s o u d uznal podle žaloby. D ů v o d y: Žalobce zaplatil za tři kvoty částku 57 Kč 90 h, takže jeví se nedoplatek 1 Kč 65 h. Tento nedoplatek, který žalobce mezitím zaplatil, jest tak nepatrný, že nemůže míti v zápětí oživnutí původní pohledávky ve smyslu § 67 vyr. ř., ježto jde o omluvitelný omyl, který se sběhl žalobci při vypočítávání jistiny (631 Kč 20 h proti 639 Kč 20 h), po případě o omyl při vypočítávání dlužných úroků. Avšak omyl takový nemůže zavdati podle ustanovení § 914 obč. zák. příčiny k tomu, aby si jeden věřitel získal takovýmto způsobem větší výhodu než věřitel jiný (srv. plenární rozhodnutí č. Pres. 761/27, uveřej. ve Sb. n. s. č. 7760). O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: O omluvitelném omylu nelze u žalobce mluvíti, neboť byla mu oznámena výše onoho rozdílu v doporučeném dopise ze dne 8. října 1935. I když byla snad výše rozdílu na jistině nesprávně